

tak, že nelze ji považovati za pouhou činnost příležitostnou. Záleží tedy na faktické povaze činnosti, nikoli na právním podkladu, podle kterého se činnost posuzuje. Že by v tomto smyslu nebylo povolání manželky st-lový stálým, stížnost netvrdí. Je proto výtká nezákonnosti i v tomto směru lichou.

Za tohoto stavu věci neměl však žal. úřad žádného důvodu, aby prováděl nějaká další šetření, zvláště když st-l ve správním řízení žádného nenavrhoval. Nemůže proto o nějaké vadě řízení býti řeči.

Č. 12.712.

Váleční poškození: * Ustanovení vlád. nař. ze 7. prosince 1922 č. 363 Sb. k § 29 odst. 7, že po uplynutí deseti let od vyhlášení zákona ze dne 20. února 1920 č. 142 Sb. nelze více uplatňovati nároků na něm, či na zákoně ze dne 25. ledna 1922 č. 39 Sb. založených, které by nebyly co do základu dány již před uplynutím této doby, odporuje zákonu.

(Nález z 4. ledna 1937 č. 17.276/36.)

V ě c: Josef V. v Chtelnici proti rozh. min. soc. péče z 15. září 1934 o obnově řízení ve věci invalidního důchodu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím min. soc. péče v Praze z 23. listopadu 1932 byla jako bezdůvodná zamítnuta stížnost st-le na výměr zem. úřadu pro péči o válečné poškození v Bratislavě z 18. srpna 1932, kterým jeho přihláška k lékařské prohlídce, podaná 21. července 1932 u zem. úřadu pro péči o válečné poškození v Bratislavě, byla odmítnuta jako opožděná.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že nepovoluje obnovu řízení ve věci invalidního důchodu st-le a odmítá a limine jeho žádost došlou 16. srpna 1934, a to v podstatě proto, že podle odst. 7 vlád. nař. č. 363/1922 Sb. k § 29 zákona nelze po uplynutí deseti let od vyhlášení zákona č. 142/1920 Sb. uplatňovati nároky na něm, či na zákoně č. 39/1922 Sb. založené, které nebyly co do základu dány již před uplynutím této doby.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí vytýká, že nař. rozhodnutí se přičií zákonu, ježto žal. úřad se opřel o předpis odst. 7 vlád. nař. č. 363/1922 Sb. k § 29, který je v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 142/1920 Sb. Z něho je zřejma vůle zákonodárcova dáti osobám, u nichž jsou případy §§ 2 a 4 zákona — a takovým je případ st-lův —, kdykoli v budoucnosti možnost uplatnění nároků na invalidní důchod, když zaniknou okolnosti, které dotyčného válečného poškození podle cit. ustanovení dočasně z nároku vylučovaly. Stížnosti bylo přisvědčiti.

Podle odst. 7 k § 29 vlád. nař. č. 363/1922 Sb. nelze po uplynutí 10 let od vyhlášení zákona č. 142/1920 Sb. více uplatňovati nároků na něm, či na zákoně č. 39/1922 Sb. založených, které by nebyly co do

základu dány již před uplynutím této doby. Ustanovení to podle právě uvedeného obsahu má tedy ten smysl, jaký mu dal i žal. úřad, totiž že po lhůtě deseti let od vyhlášení zákona č. 142/1920 Sb. nemohou uplatňovati nároky na tomto zákoně, či na zákoně č. 39/1922 Sb. založené všichni ti váleční poškozcenci bez rozdílu, jejichž základ nároku nebyl před uplynutím této doby desetileté dán. Výklad tu naznačený je však v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 142/1920 Sb.

Podle § 29 odst. 1 zákona o požitcích válečných poškozcenců po uplynutí tří let od vyhlášení tohoto zákona nemůže válečný poškozenec nově uplatňovati nárok na něm založený, m i m o p ř í p a d y §§ 2 a 4, odpadne-li důvod, pro nějž zprvu nároku neměl nebo nároku později pozbyl. Z ustanovení toho plyne, že zákon váže tříletou lhůtou nové uplatňování nároku na důchod válečných poškozcenců mimo případ, kdy válečný poškozenec byl vyloučen z uplatnění nároku na invalidní důchod jen proto, že jeho příjem přesahoval míru v §§ 2 a 4 cit. zákona vytčenou. Tito váleční poškozcenci nejsou tedy při uplatňování svých nároků na důchod vázání ani tříletou, ani žádnou jinou lhůtou a mohou proto nároky své uplatniti kdykoliv, jakmile tyto nároky co do základu byly dány, t. j. jakmile se splnily předpoklady v §§ 2 a 4 zákona uvedené (když roční příjem válečného poškozence klesl pod příjmovou hranici těmito předpisy stanovenou).

Ale pak vláda, provádějíc toto ustanovení zákona, nemohla uplatnění takových nároků vázati žádnou lhůtou, tedy ani lhůtou desetiletou, a je proto shora uvedené ustanovení odst. 7 k § 29 vlád. nař. č. 363/1922 Sb., pokud všeobecně vyslovilo, že nelze po uplynutí deseti let od vyhlášení zákona č. 142/1920 Sb. více uplatňovati nároků na něm, či na zákoně č. 39/1922 Sb. založených, které by nebyly co do základu dány již před uplynutím této doby, v odporu se zákonem, neboť zachycuje i případy zmíněné v §§ 2 a 4 zákona o požitcích válečných poškozcenců, ač uplatňování nároků v těchto případech nějakou lhůtou vázáno býti nemohlo.

Jestliže se žal. úřad v daném sporu, kde se jednalo o případ § 2 zákona o požitcích válečných poškozcenců, opřel v nař. rozhodnutí o ustanovení vlád. nař. č. 363/1922 Sb. k § 29 odst. 7, odporuje jeho rozhodnutí zákonu.

Č. 12.713.

Živnostenské právo: Vzejde-li v trestním řízení správním pochybnost, zda jde o prodejnu ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. 251/1933 Sb., je toto řízení přerušiti a rozhodnouti ve zvláštním řízení o povaze dotyčné prodejny.

(Nález z 8. ledna 1937 č. 6485/35-4.)

V ě c: Oldřich A. v Praze — (adv. Dr. Alois Rechziegel z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 26. července 1935 o trestním nálezu.

V ý r o k: — Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.